

1. NOVO U STAROM

Jedan nov, po opštoj ocjeni preloman, korak načinilo je Sarajevo organizacijom XIV ZOI.

Sve ono što je juče moglo da liči na naslućivanje, na pritajne želje a za neke i manire megalomanije – danas je, nesumljivo, realnost od koje se polazi; činjenica sa kojom se s pravom računa; šansa koja izaziva i obavezuje.

Olimpijada je, očigledno, poput džinovskog talasa zapljuskivala sve pore i kutke postojećeg sarajevskog života i ponudila nešto novo, nešto drugo, nešto veće.

Ova istina zaslužuje punu pažnju i nije slučajno što upravo ovi prvi, post-olimpijski dani protiču u znaku sada već poslovičnog sarajevskog upitnika: kuda, kako i koliko zakoračiti u svijet do sada malo znanih razvojno-turističkih mogućnosti?

Sve ono što je u zemlji i svijetu izraženo poslije uspjeha XIV ZOI svakako je jedna neslućena pretpostavka da se gore naznačeni sarajevski upitnik s pravom i s razlogom postavlja ne kao dilema ili nedoumica, nego kao zahtjev, kao potreba, kao zadatak koji ne trpi velika odlaganja.

Svjetski imidž, koji je glavni grad Bosne i Hercegovine tako efektno osvojilo jedinstveno, u ovom trenutku liči na neku vrstu impozantnog ledenog brijega – ukoliko se na vrijeme njegova ljepota i veličina na iskoriste, prijeti opasnost da se istopi u nekoj nirvani, da iščili, da nestane, da se zaboravi.

Pitanje temeljite transformacije vitalnih životnih funkcija grada, u ime ambicije da se postane priznat i poznat svjetski centar zimskog i kontinentalnog turizma, dakle, postaje primarom temom sadašnjeg trenutka.

VRIJEME ZA HRABRE

Da bi se što prije i što efikasnije iskoristila postolimpijska sarajevska šansa, svakako su nužne neke subjektivne pretpostavke.

Prije svega, čini se, vrijeme traži odlučnost – odlučnost u rasuđivanju, u procjenama, u namjerama i, razumije se, u samoj realizaciji. Sigurno je da bi bilo kakvi stari rezoni, koji zagovaraju oportunističke krilatice da je „oprez majka mudrosti” i da „vrijeme liječi sve”, neće izdržiti probu vremena i veličinu šanse koja je tu.